

ENTER

หัดเซฟ 요리의 신 เทพนักปรุง GOD OF COOKING

6

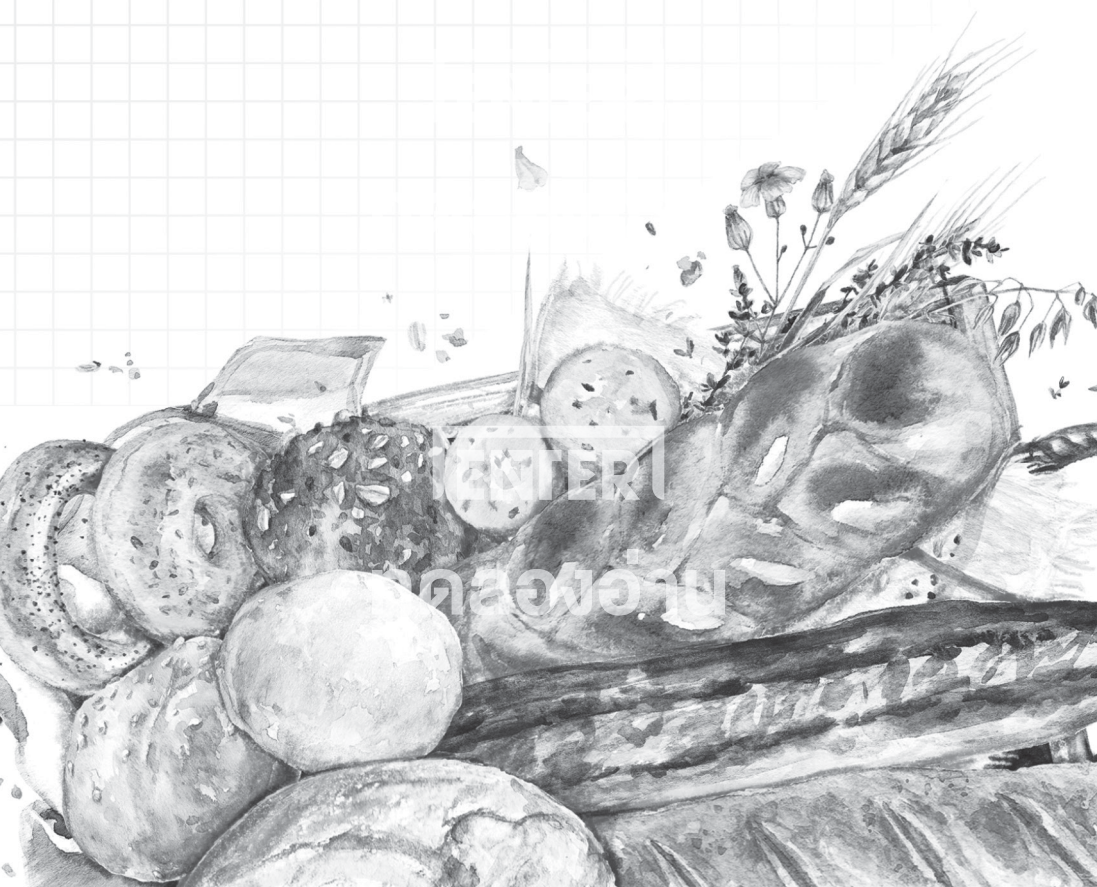
Yangchigi-jari เฝีย
Parama ปาปา

ทดลองอ่าน

เชฟ 요리의 신 เทพนักปรุง GOD OF COOKING

ยอดเชฟเทคนิกปฏุง 6

Yangchigi-jari เขียน Parama แปล

God of Cooking#6

By Yangchigi-jari

Copyright © 2016 Yangchigi-jari

All rights reserved

Thai language copyright © 2020 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged with Munpia Co. Ltd.

through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2598-7

ภาพประกอบ Natalia Hubbert / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเทอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บุ๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 359 บาท

พิมพ์บน

กระดาษเคลือบสีเทา

ห้องโถงสายตาคูณ

www.greenread.com

คำนำ

อาหารฝรั่งเศสถูกขึ้นทะเบียนเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของคนทั้งโลก ด้วยภาพลักษณ์อันหรูหรา วิธีการปรุงที่ละเอียดละไม และรสชาติที่ซับซ้อน เชฟอาหารตะวันตกทุกคนจึงต้องมีพื้นฐานความรู้เรื่องอาหารฝรั่งเศสอย่าง เลี่ยงไม่ได้

'ยอดเชฟเทพนักปรุง' เล่มนี้จะพานักอ่านทุกท่านไปทำความรู้จักกับ วัฒนธรรมการกินของคนฝรั่งเศส ผ่านเรื่องราวการแข่งขันทำอาหารของมิชุน และเพื่อนๆ งานนี้ได้พบปะผู้คนมากมาย ไม่ว่าจะเชฟฝรั่งเศสสองพ่อลูกที่มีความหลังฝังใจกับโรสโธส์แลนด์ หรือลูกศิษย์ของเชฟฌูนจากร้านสาขา นิวยอร์ก

พูดถึงเชฟฌูนแล้ว...ความฉลาดเจ้าแผนการของหล่อนมันไม่น่าไว้วางใจ เอาซะเลย แล้วยังล่อลวงเป้าหมายที่มิชุนของเราอีกด้วย ที่แน่ๆ คือมีใครบางคน ถูก 'ปั่นหัว' เข้าใจแล้ว

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปัส

เกี่ยวกับนักเขียน

"ชอบอ่านหนังสือตั้งแต่เด็กๆ

ตอนนี้ก็ชอบ

อนาคตก็还是会ชอบ

เหมือนกับทุกท่านที่กำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ชอบนั่นแหละ"

Yangchigi-jari

จากใจนักแปล

แรงบันดาลใจคือสิ่งสำคัญ คือสิ่งที่ช่วยขับเคลื่อนความฝันของการดำรงอยู่ในฐานะมนุษย์ปุถุชนทั่วไป ถึงแม้เรื่องราวจะดำเนินไปตามแก่นหลักที่บอกเล่าเกี่ยวกับการทำอาหารก็จริง แต่ทว่าตัวเอกของเรื่องกลับให้ข้อคิดในการดำเนินชีวิตกับเราได้ดีพอสมควร การเลือกเดินตามความฝันทำในสิ่งที่เราชอบ หรือเลือกตามครรลองที่ครอบครัวได้วางกรอบไว้ให้การตัดสินใจแต่ละแบบจะนำมาซึ่งผลลัพธ์ที่แตกต่างกัน

จะมีสักกี่คนที่ได้รับโอกาสในการแก้ไขแบบโชมินจุน แต่เมื่อเขาได้รับโอกาส เขาก็ทำมันออกมาได้ดี สะท้อนให้เห็นถึงความทุ่มเทและความพยายามได้เป็นอย่างดี

เรื่องนี้สอนให้เราได้ว่าโอกาสนั้นมีค่ามากแค่ไหน หากได้เลือกทำในสิ่งที่เรารัก ผลลัพธ์มักจะออกมาดีเสมอ แต่ถ้าหากเราคิดจะหันหลังให้มัน เราก็ควรแน่ใจว่าเราจะไม่เสียใจกับสิ่งที่เราเลือก

หวังว่านิยายนี้จะช่วยสร้างแรงบันดาลใจและเติมเต็มความฝันของใครหลายคนได้ไม่มากนักนะครับ

ขอให้ความสุขในทุกวัน

Parama

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

1

ในรงนก

ไม่ว่าจะยังไง สุดท้ายตอนจบก็เป็นอะไรที่ไม่น่ายินดีนัก การเดินทางครั้งนี้ก็เหมือนกัน ในขณะที่กำลังเข้าสู่เขตแอลเอ มินจุนก็ทำสีหน้าว่าวุ่นใจ เจเน็ตเหลือบมองแล้วถามขึ้นว่า

"ทำไมทำหน้าแบบนั้นล่ะ ไม่ดีใจเหรอ"

"ดีใจสิ แต่รู้สึกเหมือนต้องจากเพื่อนที่รู้จักกันมานาน ต่อไปนี้ก็คงไม่ได้ขึ้นรถคันนี้อีกแล้ว"

"ต้องอยู่แบบโยกไปแยกมาแบบนี้ไม่เห็นสนุกเลย"

"ใครเขาหมายถึงความสนุกกันล่ะ"

พอเห็นมินจุนถอนหายใจ เจเน็ตก็เบือนหน้าหนี ถ้าจะปรับอารมณ์ตามเขาก็คงไม่มีวันจบสิ้น บางครั้งเคยคิดว่าความรู้สึกเหล่านั้นเป็นเคล็ดลับของพรสวรรค์ที่เขามี จึงคิดอยากมีบ้าง แต่ความคิดนั้นก็อยู่ได้ไม่นานนัก เพราะถ้าขึ้นนอนไหวง่ายแบบนี้คงจะเอาตัวรอดไม่ได้ บางคนอาจจะบอกว่าคนเป็นเซฟ แค่ทำอาหารเก่งก็พอแล้ว ไม่แน่ว่ามันอาจจะเป็นคำพูดที่เป็นจริงในระดับหนึ่ง แต่เจเน็ตไม่อยากจะหยุดอยู่

แค่นั้น ไม่อยากหยุดอยู่กับแค่ร้านอาหารที่ดี เจ้าของร้านอาหารที่มีลูกค้าประจำมากมาย เพราะเธอมีความทะเยอทะยาน อาจเพราะแบบนั้น ตอนที่ได้เจอจูนเธอจึงคุยกับจูนได้อย่างถูกคอ ในขณะที่เซฟคนอื่นพูดถึงจูนว่า 'สุดโต่งเกินไป' หรือไม่ก็ 'ใช้ชีวิตแบบนั้นคงจะน่าเบื่อ' แต่เจเน็ตไม่คิดแบบนั้น เธอคิดว่าจูนเป็นคนเก่ง เจเน็ตหยิบมือถือดูรายชื่อติดต่อ ชื่อของจูนก็เป็นหนึ่งในนั้น คิดว่าจะส่งข้อความหาดีมัย แต่คัคดีศรีค้าค่ออยู่ การที่กัมหัวเข้าไปหาคนที่ไม่ได้ต้องการตัวเองมันทำให้รู้สึกเหมือนเป็นฝ่ายแพ้

"ต่อไปพวกเราจะเป็นยังงัยกันนะ"

มายาเอ่ยถามขึ้นมา เจเน็ตจึงเหลือบมองก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงไม่ค่อยสนใจนัก

"จะเป็นยังงัยละ ก็แค่กลับไปทำงานในร้านสาขาใหญ่ กลับไปยืนในครัวอีกครั้งก็เท่านั้นเอง"

"แต่สาขาใหญ่ยังไม่เรียบร้อยนี่คะ ยังไม่ได้เปิดจองโต๊ะด้วย"

"มีเวลาได้เตรียมตัวก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้ายอะไรนี่"

"อืม..."

มายาเอียงคอพร้อมทำหน้าเหมือนยังไม่แน่ใจ มินจูนไม่ได้เข้าร่วมบทสนทนาของคนทั้งสอง ตอนถามเรเซลก็ดูเหมือนไม่อยากตอบเกี่ยวกับเรื่องนั้นสักเท่าไร ถ้าลองนึกถึงนิสัยของเรเซล อาจเป็นไปได้ว่าพยายามทำให้พวกเขาเกิดความสงสัย แล้วค่อยมาเฉลยทีหลังเหมือนเป็นการเซอร์ไพรส์ แต่จากที่มินจูนสังเกตดู มันไม่น่าจะเป็นแบบนั้น ดูเหมือนเรเซลกำลังกลัวใจอะไรบางอย่าง เท่าที่เขารู้ก็คงมีแค่ความกลัวใจเกี่ยวกับทิศทางของพวกเขาเท่านั้น

"ทีนี้ก็จะได้เจอเซฟคาซ่าอีกครั้งแล้วสินะคะ"

พอมายาแซว มินจุนก็กระแอมออกมาอย่างเคอะเขิน หลังออกจาก
ซิกาโก ค่ายาก็อยู่กับเขาต่ออีกสามวัน แต่สุดท้ายก็ต้องกลับไปแอลเอก่อน
เพราะมีงาน กว่าเขาจะตามค่ายากลับไปก็ใช้เวลาไปหนึ่งเดือน

"ครั้งนี้เพิ่งจะได้รู้ว่าการอยู่ห่างกับคนรักมันลำบากกว่าที่คิด"

"แต่ปกติเซพมินจุนก็ชอบอะไรที่มันยากๆ อยู่แล้วนี่คะ อาหารที่
พวกคุณทำคาววั้นนั้นก็เหมือนกัน ที่ทำเทปบันยาก็ รู้รึเปล่าคะว่าตอนนี้
คนเขาพูดกันว่ายังไง"

เทปบันยาก็ค่ายากับมินจุนทำด้วยกันได้รับกระแสตอบรับ
ร้อนแรงที่สุดจากการเดินสายเปิดฟู้ดทรัคมาเป็นเวลานาน เคสคลับ
ดิงดูดสายตาชาวเน็ตก็คือการเปิดเผยสูตรอาหาร หรือไม่ก็ทำให้ดู
หรูหรา และวิดีโอที่ลูกค้าถ่ายตอนที่เขาสองคนทำอาหารก็น่าฟังจริงๆ
คนที่ชื่นชมไม่ได้มีแค่คนทั่วไปเท่านั้น ขนาดผู้เชี่ยวชาญในการทำ
เทปบันยาก็ยังออกปากชม เพราะรู้ดีว่าการทำทุกอย่างให้ประสานกัน
ต้องใช้สมาธิมากแค่ไหน

'พวกเขาไม่ใช่ระดับมือสมัครเล่นแล้ว ต่างฝ่ายต่างมีเทคนิคของ
ตัวเอง แถมนี่ยังไม่ใช่อาหารที่ตัวเองคุ้นเคย แต่สามารถประสานงานกัน
ได้ดีขนาดนั้น เวลาเข้าครัวจริงๆ ก็คงไม่ต้องพูดถึงแล้วละ'

'ถ้าค่ายากับมินจุนจะทำเทปบันยาก็ ผมก็คงไม่ห้าม ตอนนี้ยัง
ขนาดนี้ แล้วถ้าเกิดสนใจแบบลงลึกจริงๆ ขึ้นมาล่ะก็ อาจจะกลายเป็น
เซพเทปบันยาก็มีชื่อเสียงระดับโลก ไม่สิ ระดับโลกขึ้นมาได้'

ดูเหมือนเป็นคำชมทั่วไป แต่ความจริงไม่ได้เป็นแบบนั้น ในแต่ละ

สาขาพวกเซฟแอบเขม่นกันเล็กน้อย ยิ่งพวกอาหารเกาหลี อาหารจีน อาหารญี่ปุ่น อาหารตะวันตกที่แบ่งตามประเทศก็ยังไม่ต้องพูดถึง ถึงจะเป็นในครัวเดียวกัน แต่ละแผนกก็มักชอบบอกว่าตัวเองดีกว่า แต่ตอนนี้พวกเขากลับชมคนที่ไม่ได้อยู่ในสาขาเดียวกับตัวเอง แถมยังบอกว่าอาจเก่งที่สุดในหมู่พวกเขาก็คง อาจคิดว่าเป็นการชมตามมารยาทก็ได้ แต่มาอย่าไม่ได้คิดแบบนั้น เพราะเธอรู้จักความดีของพวกเซฟดี ถึงแม้จะเป็นการชมตามมารยาทก็ไม่ค่อยเห็นใครที่เค้นคำพูดยกย่องคนอื่นว่าเก่งกว่าตัวเองทั้งที่ใจไม่คิดแบบนั้นหรอก

ไม่ว่าเซฟมินจุนกับเซฟคาย่าจะทำอะไรก็ดีไปหมดจริง ๆ

คนที่ได้ดีก็ได้ดีอยู่วันยังค่ำ คำพูดนี้ช่างเหมาะกับเขาสองคนจริง ๆ ต่อให้โรสโฮล์แลนด์เจ้งและต้องไปเปิดร้านข้างถนนก็รู้สึกว่ามีนจุนกับคาย่าน่าจะได้อาจารย์ชินมาครองอยู่ดี

แต่ตอนนี้มินจุนไม่ได้คิดเรื่องทำอาหารเลย ตอนนี้เขานึกถึงคนที่กำลังจะได้เจอ ผ่านไปสักพักเขาก็มายืนอยู่น้ำร้านเบเกอรี่ของลิซ่า

"น้ามินจุน!"

เอลล่ายิ้มกว้างพร้อมวิ่งเข้าไป มินจุนจึงยิ้มแล้วอุ้มเอลล่าขึ้นมา เอลล่ากอดคอแล้วหอมแก้มของเขา

"เอลล่าหนักขึ้นเยอะเลยนะ"

"ไม่ได้ว่นนะ หนูสูงขึ้น"

"อยู่ในช่วงที่กำลังสูงนี่เนอะ"

มินจุนยิ้มพลางลูบหัวของเอลล่าอย่างเอ็นดู เอลล่าจึงเอาน้ำซูกกลงไปที่คอของเขา ไม่นานลิซ่าก็เดินออกมามอง

"กลับมาแล้วเหรอ"

"สบายดีรีเปลาครับ ลิซ่า"

"งานลดลงก็สบายดีเหมือนกันนะ เข้ามาสิ"

มินจุนก้มหัวเล็กน้อยก่อนจะเดินตามลิซ่าเข้าไป

"อ้อ ได้เจอค้ายารี่ยัง"

"ยังเลย เธอยังทำงานอยู่ ผมก็เลยมาหาเอลล่าก่อน"

"หนูคิดถึงน้ามากเลย"

เอลล่าทำเสียงออดอ้อน มินจุนค่อยๆ วางเอลลาลงพื้น พอเห็นเอลล่าเขาก็คิดว่าตัวเองจากไปนานจริงๆ ภาพของเอลล่าที่ดูสูงขึ้นมาประมาณหนึ่งคืบทำให้รู้สึกแปลกตา

"แล้วเอลล่าสบายดีรึเปล่า"

"สบายดีค่ะ แต่อยากกินอาหารที่น้าทำมากเลย ทำให้กินหนอยสิคะ"

"นี่! เอลล่า!"

ลิซ่าทำเสียงดู เอลล่าจึงเบะปากใส่พร้อมทำสายตาดื้อดึง

"ก็แม่ให้กินแต่เบเกอร์นี่ หนูก็อยากกินอย่างอื่นบ้าง"

"อะไรของเราเนี่ย อยู่ๆ ก็บอกว่าแม่ให้กินแต่เบเกอร์"

มินจุนมองสองแม่ลูกแล้วยิ้มก่อนจะพูดว่า

"ถ้าอนุญาตให้ใช้ครัว ผมก็ทำได้"

"ไม่เห็นต้องขอกันเลย เคยมาทำอาหารที่บ้านเราตั้งหลายครั้งแล้วนี่"

เบเกอร์ถือเป็นการทำอาหารอย่างหนึ่งซึ่งก๊ตลกดีที่ถูกมินจุนแย่งใช้ครัวอยู่บ่อยๆ เพราะเอลล่าชอบกินอาหารฝีมือของมินจุน

"อาหารที่ว่า ทำให้ฉันบ้างได้มั๊ย"

ตอนนั้นเองก็มีเสียงพูดแทรกขึ้นมา มินจุนจึงหันไปมอง แจ็คนั่งวิลแชร์ออกมามองมินจุนอยู่ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ แจ็คยิ้มเจื่อนๆ เมื่อเห็นสายตาของมินจุนจับจ้องอยู่ที่วิลแชร์

"คนเราพออายุเยอะก็จะเป็นแบบนี้แหละ ว่าแต่ช่วยตอบคำถามที่ถามไปก่อนหน้านี้หน่อยสิ ทำอาหารให้ฉันบ้างได้มั้ย"

"แน่นอนสิครับ อยากทานอะไรเหรอครับ"

"อาหารที่มีความคิดสร้างสรรค์ ฝีมือดี ๆ แล้วก็วัตถุดิบที่สมบูรณ์แบบอะไรพวกนั้นไม่เอาละ ขอแบบธรรมดาดีพอ คิดซะว่าเป็นอาหารที่กินให้ท้องอิ่มสักมื้อ"

คำพูดนั้นทำให้รู้สึกกดดันมากกว่าเดิม แต่มีนุ่นก็เดินไปที่ครัวเงียบๆ และสำรวจดูของในตู้เย็น สิ่งที่เห็นมีแค่ผักไม่กี่อย่างกับเนื้อแกะสำหรับทำสเต็ก ปลาแซลมอน และชีสหลากหลายชนิดเท่านั้น แล้วเขาก็คิดสูตรอาหารขึ้นมาได้ในทันที แม้จะไม่ใช่สูตรอาหารที่ดีอะไรมากมาย แต่ก็ดีเกินพอสำหรับทำกินในครอบครัว

มีนุ่นเอาน้ำใส่หม้อ ใส่เกลือลงไปเล็กน้อยแล้วต้ม อีกฝั่งหนึ่งก็เอาเนื้อปลาแซลมอนมาคลุกน้ำมันมะกอกและนำไปคลุกแป้งกับงาอาหารสองอย่างที่เขากำลังทำตอนนี้คืออาหารอิตาเลียน สเต็กแซลมอนคลุกงากับพาสต้าชีสชีสชนิดเทียบแล้วทั้งสองอย่างไม่ได้เป็นที่รู้จักมากนักในเกาหลี เพราะเป็นอาหารที่มักจะทำกินกันในครอบครัวชาวอิตาเลียน พาสต้าชีสชีสชนิดเป็นที่รู้จักพอสมควรในอเมริกา แต่สเต็กแซลมอนคลุกงานั้นไม่ใช่

นำปลาแซลมอนคลุกน้ำมันมะกอกและงา แล้วทอดให้ผิวด้านนอกเหลือง ส่วนพาสต้าชีสชีสชนิดก็นำชีสชีสชนิดไปเคี่ยวกับนมแล้วทำเป็นซอส โดยพื้นฐานจะใช้ชีสกอว์คอนโซล่าและชีสพาร์มีจาโนเร็กจาโน นอกจากนั้นก็จะแตกต่างกันไป และสิ่งที่มีนุ่นเลือกใช้เพิ่มในตอนนี้ก็คือสวิสชีสและเกาด้าชีส* เพราะคิดว่าความกลมกล่อมของเกาด้าชีส

* เกาด้าชีส (Gouda Cheese) ชีสก้อนใหญ่ที่มีรสชาติเข้มข้นมาก มีเนื้อสัมผัสที่เนียนและนุ่ม ผลิตในเมืองเกาด้า ประเทศเนเธอร์แลนด์

กับกลิ่นฉุนเฉพาะตัวของสวิสชีสจะสามารถดึงดูดใจความสมดุลที่
สมบูรณ์แบบออกมาได้

เอลล่ากำลังเขย่งมองมินจุนทำอาหารอยู่ข้างๆ มินจุนแอบรู้สึก
แปลกๆ อยู่บ้างที่เมื่อกลับมาถึงแอลเอก็ทำอะไรแบบนี้เป็นอย่างแรก
แต่ก็ไม่ใช่ความรู้สึกเลวร้ายอะไร เพราะไม่ว่ายังไงความเพลิดเพลิน
ที่สุดในชีวิตของเขาก็อยู่ที่การทำอาหาร หลังจากชีสละลายก็ใส่พริกไทย
ลงไปพอประมาณ ใส่เส้นลงไปผัด และจัดใส่จาน คนมักคิดว่าสปาเกตตี้
ผัดกระเทียมน้ำมันมะกอกเป็นพาสต้าที่เรียบง่ายที่สุด แต่ความจริง
พาสต้าจานนี้ก็ง่ายพอๆ กัน การผัดกระเทียมน้ำมันมะกอกทำได้ง่าย
ก็จริง แต่จะทำให้ร่อยถือเป็นเรื่องยาก วิธีนี้จึงดึงรสชาติออกมาได้
ง่ายกว่า หลังจากทำพาสต้าเสร็จแล้วต่อมาก็ถึงเวลาของสเต็กแซลมอน
คลุกงา มินจุนกลับเนื้อปลาแซลมอนที่มีงาดิตอยู่เต็มไปหมด ผ่านไป
ไม่นานก็ย้ายออกมาวางบนเตียง รอให้สะเด็ดน้ำมันพอสมควรแล้วใช้
กระทะใบเดิมผัดพริกปาปริก้า หัวหอม พริกหยวก และอื่นๆ ก่อนตัก
ใส่จาน จากนั้นเอาปลาแซลมอนวางลงด้านบนก็เป็นอันเสร็จ

คะแนนที่ได้...

มินจุนกำลังจะตรวจสอบคะแนนทำอาหารโดยไม่รู้ตัว แต่แล้วก็
หยุดไป ถ้ามันแต่สงสัยเรื่องคะแนนอยู่ตลอดเวลา ก็อาจจะกลับไป
ยึดติดกับคะแนนเหมือนเมื่อก่อนอีกก็ได้ หลังจากตั้งโต๊ะเสร็จทั้งสี่คน
ก็นั่งรวมกัน เอลลาลองภาพนั้นอย่างเหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกว่า
ภาพที่แจ๊ค มินจุน ลิซ่า และเธอนั่งอยู่ด้วยกันแบบนี้เหมือนไม่ใช่
เรื่องจริง อาจจะเป็นเพราะเธอคิดว่าเขาเป็นเหมือนพ่อของเธอก็ได้
แน่นอนว่าเธอไม่ได้พูดมันออกไป เพราะตอนนี้เธอก็โตพอจะรู้แล้ว
ว่าคำพูดแบบนั้นทำให้ลิซ่าต้องทุกข์ใจ

"ไม่ได้ทำอะไรที่ดีเลิศหรอกนะครับ แต่ก็น่าจะอร่อย เพราะผมเป็นคนทำ"

"ไม่เจอกันพักเดียว คุณมีความมั่นใจขึ้นเยอะเลยนะ"

"แค่คิดว่ามาถึงตอนนี้ก็น่าจะต้องกล้าๆ ขึ้นบ้างแล้วนะครับ"

"ดีจังนะ"

แจ๊คยิ้มแล้วไซ้ส้อมมวนพาสต้าสีสดชื่นิดเข้าปาก เสียงเส้นกับพาส้มผัสกันดังขึ้น ระหว่างนั้นเอลล่าก็ยิ้มแล้วพูดว่า

"อร่อยจัง"

"ลองกินแฮมมอนดูด้วยสิ อร่อยนะ"

"หนูไม่ชอบแฮมมอน"

เอลล่าทำท่าลังเล แต่ก็ยกส้อมขึ้นมาเหมือนไม่สามารถปฏิเสธอาหารที่มินจุนเป็นคนทำให้ หลังจากนั้นไม่นานเอลล่าที่กำลังเคี้ยวปลาแฮมมอนก็ตาโตแล้วหันไปมองมินจุน

"มันไม่รู้สึกละแหวะๆ เลย"

"ปกติมันต้องไม่รู้สึกละแหวะๆ อยู่แล้ว"

เอลล่าถึงกับยกแฮมมอนขึ้นมาดูว่ามันคืออย่างอื่นรึเปล่า มินจุนเข้าใจเอลล่าที่เป็นแบบนี้ เพราะความจริงที่เขาสั่งเต็กแฮมมอนคลุกงาก็เพราะรู้ว่าเอลล่าไม่ชอบแฮมมอน กลิ่นมันๆ ของงาที่หุ้มปลาแฮมมอนเอาไว้ตอนนี้ทำให้กลิ่นคาวไม่สามารถเผยตัวออกมา และตอนนั้นแจ๊คก็พูดขึ้นมาว่า

"ดูเหมือนการเดินทางครั้งนี้จะเป็นประโยชน์กับเธอมากเลยนะ รุสสิกว่าอาหารดูผ่อนคลายในทางที่ดี"

"เพราะผมได้เห็นอะไรมากมายเลยครับ"

"ถ้าอย่างนั้นก็คงจะมีอะไรให้คิดเยอะขึ้นด้วยสินะ"

คำพูดของแจ๊คทำให้มินจุนเสียใจไป เขาเดาไม่ออกว่าแจ๊คพูดถึงเรื่องอะไร ขอบเขตมันกว้างมาก แจ๊คจึงเกริ่นออกมาราวกับอ่านสีหน้าของเขาออก

"ถ้าไม่ว่าอะไร ฉันขอแนะนำอะไรสักอย่างนะ เป็นคำแนะนำเพื่อตัวเอง และในขณะเดียวกันก็เป็นคำแนะนำเพื่อเรเซลด้วยเหมือนกัน"

"อะไรหรอครับ"

แจ๊ควางส้อมที่จิ้มแฮมมอนลงบนจาน แล้วเริ่มพูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจังและหนักแน่น

"เตรียมตัวออกไปจากกรงนกของเรเซลเถอะ"

มือของมินจุนชะงักทันที เขาค่อยๆ วางส้อมลงแล้วมองแจ๊คด้วยสายตาที่ไม่รู้กำลังคิดอะไรอยู่ คนที่ตกใจมากกว่ากลับเป็นลิซ่า ลิซ่าส่งสายตาเหมือนต่อว่าแจ๊คก่อนพูดว่า

"พ่อ มันไม่ใช่เรื่องที่พ่อจะเข้าไปยุ่งนะคะ"

"ฉันรู้ ฉันเองก็ไม่อยากจะพูดแบบนี้หรอก แต่ตอนนี้คงจะต้องพูดแล้ว ถ้าให้พูดตามตรง มันไม่ใช่เพื่อเธอหรอกนะมินจุน เพื่อเรเซลมากกว่า"

"เพื่ออาจารย์เรเซลนะหรอครับ"

มินจุนไม่ได้ถามแจ๊คว่าเป็นการทำเพื่อเรเซลยังไง เขารู้คำตอบของคำถามนั้นอยู่แล้ว เพราะตัวเขาเองคือคนที่อยู่ข้างๆ เรเซล มันทำให้เขารู้ได้อย่างชัดเจนกว่าใครว่าเขามีอิทธิพลกับเรเซลยังไง ไม่ว่าจะ เป็นอิทธิพลในทางที่ดี หรือว่าอิทธิพลในทางที่ไม่ดี

"เรเซลกำลังค่อยๆ สัมผัสทำอาหารด้วยตัวเอง ในขณะที่โป๊สอยู่กับความเป็นไปได้ในตัวเธอ กลับสัมผัสความเป็นไปได้ของตัวเอง"

มินจุนยกแก้วน้ำขึ้นมาจิบแทนคำตอบ ลิซ่าทบทวนคำพูดของแจ๊ค

อยู่เฉยๆ เธอไม่เคยคิดถึงเรื่องนั้นมาก่อน แต่พอได้ฟังแจ๊คพูดแบบนั้น ก็เข้าใจ ในขณะที่ลิลี่หันไปมองมินจุน แจ๊คก็พูดต่อว่า

"ก่อนหน้านี้ฉันไม่สามารถพูดออกไปได้จริงๆ เพราะมีสิ่งที่จะต้องเรียนรู้จากเรเซลมากมาย จะบอกมาให้เธอโอกาสนั้นทิ้งไปก็คงทำไม่ได้ แต่ตอนนี้ไม่เหมือนกัน แม้จะเป็นเวลาไม่ถึงปี แต่เธอก็ทำอะไรไปมากมายจริงๆ จากเรเซล เพราะฉะนั้นตอนนี้..."

แจ๊คพูดออกมา แต่ก็เหมือนรู้สึกผิด จึงไม่สามารถมองหน้ามินจุน ได้ ส้อมของมินจุนค่อยๆ ม้วนสปาเกตตี้ที่เต็มไปด้วยชีส เส้นที่ไม่ได้ ยาวมากถูกม้วนไปจนสุดแล้ว แต่ส้อมก็ยังคงหมุนอยู่ไปอีกพักใหญ่ เมื่อส้อมหยุดลงมินจุนก็อ้าปาก ไม่ได้เพื่อเอาสปาเกตตี้ใส่ปาก แต่เพื่อพูดออกมา

"ผมเข้าใจที่คุณพูดแบบนั้น ผมเองก็รู้สึกแบบนั้นอยู่เหมือนกัน ตัวตนของผมอาจจะเป็นพิษกับอาจารย์เรเซลมากกว่ายาบำรุง แต่ว่า..."

มินจุนกำส้อมแน่น ส้อมที่อยู่ในมือสั่น สปาเกตตี้ที่ม้วนเอาไว้ จึงร่วงหล่นลงบนจาน มินจุนมองกระดาษทิชชูที่วางอยู่ตรงกลางโต๊ะ กินข้าวแล้วพูดต่อว่า

"ผมยังอยากอยู่ต่ออีกหน่อย เพราะตอนนี้มันเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในชีวิต นี่แทบจะเป็นครั้งแรกที่ได้ทำอาหารอย่างเต็มที่โดยไม่ต้องสนใจอะไร และคนที่ทำให้เรื่องนี้เป็นไปได้ก็คืออาจารย์เรเซล"

แจ๊คถอนหายใจอยู่ข้างใน เขาไม่สามารถโทษมินจุนได้ เพราะเขารู้ดีกว่าใครว่าคนที่ชื่อเรเซลมีเสน่ห์ยังไง ตอนนั้นเองเอลล่าก็ลงจากเก้าอี้ แล้วมุดเข้าไปใต้โต๊ะ จากนั้นยื่นหน้าออกมาตรงหน้าของมินจุน แล้วพูดด้วยน้ำเสียงหวาดระแวงว่า

"จะไปที่อื่นอีกหรือคะ"

"เปล่าหรือก 'ไม่ไป"

"หนูอยากอยู่กับน้ำมินจนทุกวัน"

มินจนยกมือลูบหัวเล็กๆ ของเอลล่า

"ฉันก็อยากอยู่กับเอลล่าทุกวันเหมือนกัน"

มินจนไม่ดื่มแอลกอฮอล์ เพราะไม่ค่อยชอบรสชาติของมัน บางครั้ง เขาก็อ้างเหตุผลทางศาสนาเพื่อเลี่ยงการดื่ม แต่ความจริงมันก็แค่ความเคยชินว่าฉันเป็นคนไม่ดื่มเหล้า แล้วตัวตนนั้นแบบนั้นก็กลายมาเป็นตัวกำหนดการกระทำของเขาตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ทว่าวันนี้เขากลับมองวิธีที่ที่อยู่ในมุมหนึ่งของตู้เก็บอาหารแห้ง ถ้าไม่มีแอลกอฮอล์ก็ไม่มั่นใจว่าจะรับมือกับอาการปวดหัวในตอนนี้ได้หรือไม่ แต่สุดท้ายเขาก็หันหลังให้ทุกอย่างหมดเรี่ยวแรงและนอนคว่ำบนโซฟา ทั้งบ้านมีแค่เขาคนเดียว แอนเดอร์สันพอกกลับมาถึงแอลเอก็ถูกคู่สามีภรรยาหลูโซเรียกตัวไปที่บ้านทันที ส่วนคาย่า...

คาย่า : โทษทีนะ วันนี้อานเยอะ น่าจะกลับช้าหน่อย

ข้อความถูกส่งมาจากคาย่า แต่เขาก็ไม่ว่าอะไร เขาคงไปเร่งคนที่กำลังยุ่งไม่ได้ เพราะเธอเองก็คงอยากรีบกลับมาเหมือนกัน

"อยากคุยอะไรกับใครสักหน่อย..."

มินจนอยากระบายความวุ่นใจ แต่ไม่มีใครอยู่ เขาเคยคิดว่าการทำงานที่โรสไฮส์แลนด์ทำให้มีเพื่อนมากขึ้นกว่าเดิม แต่พอดิคิดก็ไม่ใช่ว่าทีเดียว เพราะแอลเอเป็นสถานที่ที่มีผู้คนมากมายเข้าๆ ออกๆ อยู่เป็นประจำ การคบเพื่อนจึงยากที่จะสนิทสนมกันอย่างลึกซึ้ง

ความจริงถ้าโทรเรียกใครสักคนก็คงออกมาหา แต่จะพูดคุยอะไรได้มากมายกันล่ะ ถ้าเป็นมาร์โคอาจจะพอเป็นไปได้ แต่ตอนนี้มาร์โคเป็นไข้หวัดใหญ่และไม่ได้ไปทำงานที่ร้านเบเกอรี่ มีอีกคนที่เขาพอนึกได้ แต่ก็ไม่กล้าติดต่อไป แล้วตอนนั้นเองเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น ซึ่งน่าตลกที่บนจอปรากฏชื่อของคนที่เขาเพิ่งนึกถึง

'โคลอี้ ของ'

"ฮัลโล"

พอมีนจุนค่อยๆ เย้ยออกไปอย่างระมัดระวัง ปลายสายก็เงียบอยู่ครู่หนึ่ง แล้วไม่นานก็ได้ยินน้ำเสียงที่โล่งใจของโคลอี้ดังขึ้น

"เฮ้อ ขอบใจนะ กังวลว่านายจะไม่รับสาย"

"แล้วทำไมฉันถึงจะไม่รับสายเธอล่ะ"

"ก็ฉันทำผิดเอาไว้ไง"

"ไม่ได้ทำอะไรผิดหรอก ไม่มีเลย"

แม้จะมองไม่เห็น แต่ก็รู้สึกได้ว่าโคลอี้กำลังยิ้มอยู่ มีนจุนจึงถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ว่า

"โทรมาในเรื่องอะไรเหรอ"

"อืม...แค่รู้สึกว่าคุณใจไม่สู้จะโทรหาใคร พอดีได้ยินว่านายกลับมาแอลเอแล้ว..."

"ฉันเองก็กำลังว่าคุณใจอยู่เหมือนกัน"

"หรือว่า..."

โคลอี้พูดแล้วก็หยุดชะงักไป ไม่สิ น่าจะลำบากใจที่จะพูดออกมามากกว่า ความเงียบนั้นทำให้มีนจุนพอเดาได้ว่าโคลอี้จะพูดอะไร แล้วไม่นานโคลอี้ก็พูดสิ่งที่เขาเดาเอาไว้ออกมา

"ออกมาดื่มอะไรกันหน่อยมัย นายไม่ดื่มแอลกอฮอล์ เขาเป็นพวก

กาแพหรือโอบาก็ได้"

มินจุนไม่สามารถตอบออกไปได้ในทันทีเพราะคิดไม่ตกว่า
ออกไปเจอโคลอี้ได้รึเปล่า รู้สึกเหมือนทำผิดต่อทั้งค้าย่าและโคลอี้
ขณะที่กำลังจะปฏิเสธ โคลอี้ก็รีบพูดเสริมราวกับรู้สึกได้ถึงความไม่สบายใจ
ของมินจุน

"ชวนในฐานะเพื่อนนะ"

"อืม เจอกันที่ไหนดีล่ะ"

"ตอนนี้ฉันกำลังจะไปทำธุระที่มารีน่าเดลเรย์ อยู่แถวบ้านนาย
พอดิให้ฉันไปรับมัย"

"แล้วกลับมาส่งอีกนะนะ ไม่ลำบากหรอ"

"ไม่เป็นไรเลย ให้ฉันไปรับเลยมัย น่าจะใช้เวลาประมาณสิบนาที"

"โอเค"

มินจุนรู้สึกตื่นเต้นแบบแปลกๆ เพราะความสัมพันธ์ของเขากับ
โคลอี้ก็อึดอัดกันมานาน คิดอยู่เสมอว่าต้องแก้ไข จึงไม่สามารถเพิกเฉย
ต่อการชวนอย่างกล้าหาญของโคลอี้ในวันนี้ได้ หลังจากยืนอยู่ที่
หน้าบ้านไม่นาน รถคู่ปัสซาจที่ดูหรูหราก็มาจอด มันเป็นรถคนละคัน
กับที่เคยเห็นครั้งที่แล้ว พอกระจกฝั่งที่นั่งข้างคนขับถูกเลื่อนลง โคลอี้
ก็ขยับแว่นกันแดดลงเล็กน้อยแล้วยิ้มให้

"ไม่เจอกันนานเลยนะ มินจุน"

"นั่นสิ"

มินจุนขึ้นไปนั่งข้างคนขับ โคลอี้ที่ไม่ได้เจอกันมานานดูเปลี่ยนไป
มาก ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนเธอไม่ได้ดูเซ็กซี่เลย แต่ตอนนี้รู้สึกได้ชัดเจนว่าเธอ
คือดารา เธอกำลังแสดงให้เห็นว่าคนสมัยใหม่คือคนแบบไหน ยกเว้น
ก็แต่นิ้วมือที่ไม่มีการแต่งแต้มสีส้นซึ่งมินจุนก็รู้สึกโล่งใจมากที่โคลอี้

ของยังมีความตั้งใจที่จะเป็นเซฟอยู่เหมือนเดิม เธอมีทัศนคติในแบบ
ของเซฟอยู่ เขาจึงยิ้มออกมาหลังจากที่รู้สึกว้าวใจของคนเดิมยังอยู่

"ชอบยิ้มแบบไม่มีเหตุผลตลอดเลยนะ"

"ยิ้มไม่ได้หรอก"

"ก็เพราะแบบนั้นไงฉันถึงได้ใจเต้น"

อู๋ๆ มินจุนก็รู้สึกตื่นเต้น โคลอี้จึงยิ้มแล้วโบกมือไปมา

"อย่ากลัวไปเลย ไม่ได้จะรุกรอะไรหรอก ถ้าจะทำแบบนั้นก็คง
ทำไปนานแล้ว"

"เธอดูเปลี่ยนไปนิดหน่อยนะ"

"คนเราจะเหมือนเดิมอยู่ตลอดได้ยังไงกันล่ะ ยิ่งทำรายการ
โทรทัศน์ก็ต้องมีหยาบกระด้างขึ้นบ้าง"

"ก็น่าจะเป็นแบบนั้น"

"ดื่มอะไรกันดี"

"ฉันไม่ค่อยชอบพวกกาแฟอื่นเท่าไร เธอเป็นโบบาดีมั๊ย"

"อ้อ มีร้านอร่อยที่รู้จักอยู่ ไปร้านนั้นก็แล้วกัน"

โบบาเป็นเครื่องดื่มที่รู้จักกันดีในแถบเกาหลีหรือแคนาดา มีอีกชื่อ
ว่าบับเบิลที เครื่องดื่มที่ใส่ไข่มุกซึ่งทำจากแป้งมันสำปะหลังหนึบๆ เป็น
เครื่องดื่มที่ไม่นานมานี้เพิ่งได้รับความนิยมในแอลเอมากพอๆ กับกาแฟ
ดังนั้นพอตอนไปถึงร้าน โต๊ะจึงเต็มหมด โคลอี้หันไปมองมินจุนด้วย
สีหน้ารู้สึกผิด

"โทษที ปกติคนไม่เยอะขนาดนี้ ไปที่อื่นดีมั๊ย"

"ไม่ต้องหรอก ชื่อคนจะแกวแล้วไปนั่งกินในรถก็ได้ สถานที่ไม่ได้
สำคัญอะไรนี่"

"อ้อ จริงสิ นึกออกแล้ว"

โคลอี้สั่งแบล็กมีลค์ที่สองแก้ว ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งนาทีทั้งสองก็ถือ
ใบปายู๋ในมือ

"ไปกันเถอะ"

"ไปไหนเหรอ"

"ที่พักของฉันมีคลับแฮร์สอยู่นะ ไปกินที่นั่นก็ได้ ง่ายแล้วก็มี
เครื่องดื่มด้วย ถ้าหิวก็ทำอะไรก็ได้ ไม่ไกลจากที่นี่หรอก"

ในเมื่อทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างปุบปับ มินจุนจึงได้แต่ทำหน้าเหวอ
และพยักหน้าตกลง หลังจากนั้นพอมาถึงคลับแฮร์ส ผู้คนที่อยู่ข้างใน
ก็พากันหันมามองก่อนจะหันกลับไปคุยกันต่อ พวกเขาไม่ได้มีที่ทำ
ตกใจที่ได้เห็นคนดัง ไม่รู้ว่าเพราะที่นี่เป็นอพาร์ทเมนต์ที่หรูหราหรือ
มีเหตุผลอื่น

"เอาไงดี หิวรีเปล่า"

"นิดหน่อย ทำไมเหรอ"

"รอเดี๋ยวนะ ฉันไปหยิบวัตถุดิบก่อน"

"จะทำอาหารเหรอ"

"ก็พวกเราเป็นเชฟนี่นา"

โคลอี้พูดแบบนั้นแล้วยิ้ม ไม่ได้เห็นภาพที่เธอตื่นเต้นแบบนี้
มานานแล้ว หลังจากนั้นไม่นานเธอก็นำวัตถุดิบมาวางเรียงราวกับ
ยกมาทั้งตู้เย็น เธอขีดเหงื่อที่หน้าผากพลางทำเอา

"เป็นไง เท่านี้พอจะทำอะไรได้บ้างมัย"

"ทำกันคนละอย่างดีมัย ไม่ต้องสนใจว่าเป็นจานหลักหรือเป็น
แอฟเฟอไทเซอร์"

"อ้อ เฮาสี"

เมื่อโคลอี้ตอบตกลง มินจุนก็เริ่มเลือกวัตถุดิบทันที เนื้อวัว เห็ด

เนย หัวหอม แป้งสาลี เลมอนครีม ซอสมัสดาร์ต เครื่องเทศ และเครื่องปรุงรสต่างๆ อันดับแรกก็หั่นเนื้อสันในให้หนากว่าเนื้อส่วนนอกเล็กน้อย โขยแป้งสาลี จากนั้นก็เทน้ำมันมะกอกลงในกระทะและใส่เนยลงไป หั่นหัวหอมและเห็ดใส่ลงในกระทะ ตามด้วยเกลือและพาร์สลีย์ลงไปเพื่อทำซอส จากนั้นก็ใช้กระทะอีกใบใส่เนย เตรียมเอาเนื้อวัวลงไปผัด ตอนนั้นโคลอี้ที่กำลังทำเอ็นหอยอยู่ที่พูดออกมาด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

"ฉันคิดว่าจะเลิกทำรายการแล้ว"

คำพูดนั้นทำให้มือของมินจุนชะงักไป แต่ไม่นานก็เอาเนื้อวัวใส่ในกระทะจนเกิดเสียงฉู่ฉ่าและมีกลิ่นหอมมัน

"คิดดีแล้วใช่ไหมว่ามันเป็นทางเลือกที่ถูกต้อง"

"คิดดีแล้ว"

"ถ้าฉันฉันก็จะคอยเอาใจช่วย"

มินจุนพูดสั้นๆ ไม่ใช่คำพูดที่ผิวเผิน โคลอี้รู้สึกได้ เธอหันไปมองมินจุนที่กำลังจดจ่ออยู่กับการทำอาหาร มันไม่ใช่เพราะเขาไม่สนใจคำพูดของเธอ แต่เพราะเขาอยากทำให้ช่วงเวลาที่เขาต้องการในตอนนี้อจบลงด้วยดี

"ขอเหล่ากาเหเสียงหน่อยสิ"

"อ้อ นี่"

โคลอี้หยิบเหล่ากาเหเสียงส่งให้ มินจุนจึงเอียงกระทะแล้วทำให้ไฟลุกขึ้นมา พอไฟหายไปเขาจึงใส่เลมอนครีมกับซอสมัสดาร์ตลงไป จากนั้นก็ผสมกับซอสที่ใส่หัวหอมและเห็ดที่ทำไว้ล่วงหน้า ดับไฟเป็นอาหารที่ทำง่ายๆ แต่กลับดูน่ากินมาก

"ฝีมือทำอาหารของนายดีขึ้นจากปีก่อนมากเลยนะ"

"แล้วอาหารของเธอละ"

"ใกล้เสร็จแล้ว รอหน่อยนะ"

โคลก็กลับไปยืนหน้ากระทะแล้วจจจโดยมีมินจุนมองดูอยู่เงียบๆ ที่โคลทำคือเอ็นหอยราดซอส เป็นเมนูที่ไม่ได้แปลกตา และเป็นเมนูที่อยู่ในความทรงจำ เพราะเป็นหนึ่งในเมนูที่เคยทำด้วยกัน ตอนอยู่ที่มเดียวกันเป็นครั้งแรกในแกรนด์เซฟ

"ช่วยชิมหน่อยได้มั๊ย เซฟ"

โคลอึ้งตะเกียบคีบเอ็นหอยขึ้นมาแล้วยิ้มอย่างไม่มั่นใจ มินจุนกัดเอ็นหอยเข้าปากโดยไม่พูดอะไร เอ็นหอยเคี้ยวดีดกำลังกระตุ้นริมฝีปาก ฟันและลิ้น กลืนซึ่วที่พุ่งออกมาแบบจางๆ กับรสชาติซอสหอยนางรมเข้มข้นกำลังตะโกนใส่เขาว่า 'ฉันคืออาหารของโคลอึ้ง ของ ฉันคือโคลอึ้ง ของ'

"ที่ผ่านมามีฉันได้แค่หยุดอยู่ตรงนี้"

โคลอึ้งพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง มินจุนกลืนเอ็นหอยลงไปและตั้งใจฟังเงียบๆ

"ในระหว่างที่พวกนายก้าวหน้ามาตลอดหนึ่งปี แต่สิ่งที่ฉันทำก็เป็นแค่เลียนแบบการเป็นเซฟเท่านั้น ดังนั้นตอนนี้ฉันจึงตั้งใจว่าจะเป็นเซฟจริงๆ ฉันต้องเปลี่ยนแปลง ฉันต้องออกไปจากกรงของตัวเอง ฉันถึงได้อยากเจอนายให้ได้ไง เพราะนายออกไปจากกรงแล้ว"

มินจุนเงียบอยู่พักใหญ่ มันยากเกินไป ไม่รู้ว่าจะต้องตอบว่าอะไร อาจเป็นเพราะแบบนั้น สุดท้ายสิ่งที่เขาตอบออกไปก็เป็นการระบายความในใจ ไม่ใช่การให้กำลังใจ

"ฉันเองก็ยังออกไปจากกรงไม่ได้เหมือนกัน"

"จะบอกว่านายอยู่ในกรงจันเธอ"

โคลอี้มองมินจุนเหมือนไม่เข้าใจ เพราะสำหรับโคลอี้แล้วตอนนี้ มินจุนดูเป็นคนที่เดินตามทางของตัวเองได้ดีกว่าใคร ทั้งที่ได้รับความสนใจของคนทั้งโลก แต่ก็ไม่เหลวแหลกเพราะความกดดันพวกนั้น นอกจากนี้ก็ไม่ได้เลือกเดินทางเดินง่ายๆ แบบที่ผู้คนต้องการ ตอนจบรายการแกรนด์เซฟเขาสามารถทำงานด้านโทรทัศน์ได้ถ้าเขาต้องการ และคงทำเงินได้มากมายแบบที่เทียบไม่ได้กับตอนนี้ เขาคือคนที่มีประสิทธิภาพระดับที่แม่นยำเพียงคนเดียวของโลก ความเป็นสตาร์ของเขาไม่มีอะไรที่เธอจะเทียบได้เลย แต่เขาก็เลือกที่จะเข้าไปทำงานเป็นเดมี่เซฟของโรสโฮล์แลนด์ อาศัยแค่ความมีชื่อเสียงของเขาก็สามารถเข้าไปเป็นหัวหน้าเซฟให้กับเจ้าของร้านอาหารดีๆ ได้ แต่เขาก็ไม่ทำแบบนั้น จริงอยู่ที่ชื่อเสียงของโรสโฮล์แลนด์จะดูมีแนวโน้มที่ดีกว่าหัวหน้าเซฟของร้านอาหารทั่วไป แต่การเข้าไปเป็นเดมี่เซฟก็ไม่ใช่ว่าการตัดสินใจที่ง่ายอยู่ดี แต่เขาก็ทำ ไม่ได้ถูกครอบงำด้วยความโลภที่อยู่ตรงหน้า พอเขาที่เป็นแบบนี้บอกตัวเองอยู่ในกรง เธอจึงไม่เข้าใจ เธอเข้าไปที่อาหารของเขา เนื้อสันในที่ชุ่มไปด้วยครีมซอสสีขาวให้ความรู้สึกเหมือนคาโบนาร่า พอใช้ตะเกียบคีบขึ้นมา เนื้อก็แดงราวกับยังมีชีวิต

"เนื้อผัดสโตร์รัสเชีย...นายคิดว่าเซฟที่อยู่ในกรงจะทำได้เหรอ"

"ก็คงขึ้นอยู่กับว่าเป็นกรงแบบไหน"

"แล้วกรงของนายคืออะไรละ"

"โรสโฮล์แลนด์"

อู๋ๆ คำตอบนั้นก็ทำให้โคลอี้เลิกคิ้ว แล้วถามด้วยน้ำเสียงเหมือนสังหรณ์ใจ

"นี่คงไม่ได้คิดจะออกจากโรสโฮล์แลนด์ใช่ไหม"

"ไม่รู้เหมือนกัน"

"เหตุผลคืออะไรเธอ"

โคลอี้ถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ สิ่งที่มีนัยจนตัดสินใจไม่ว่าอย่างไรก็คงมีเหตุผล เขาไม่ใช่คนที่ตัดสินใจเรื่องสำคัญแบบนี้แค่เพียงเพราะทำตามอารมณ์

"ฉันได้ยินมาว่าตัวตนของฉันบิดตาของเซฟเรเซลอยู่ เซฟเรเซลสนใจความสามารถของฉัน แต่กลับไม่มองความสามารถของตัวเองเลย"

โคลอี้ไม่รู้จะตอบว่าอะไร และอีกใจก็รู้สึกอิจฉา เพราะมันหมายความว่ามินจุนมีเสน่ห์และมีพรสวรรค์ที่สามารถทำให้คนอื่นอย่างเรเซล โรสลิ้มตัวเองได้ โคลอี้ตักเนื้อผัดสไตร์สเซียที่มีนัยจนทำเข้าปาก เคี้ยวเห็นนุ่มๆ หัวหอมกรอบๆ และเนื้อวุ้นหนึบๆ นอกจากนั้นยังมีเลมอนครีมพุ่งออกมาจางๆ และยังมีความกลมกล่อมของครีมสด กลิ่นที่รุนแรงและหนักแน่นของเหล่าเกาเหเลียงเป็นพื้นฐานของทุกอย่าง ช่างน่าประทับใจ ใช้แค่เหล่าเกาเหเลียงก็ทำให้อาหารตะวันตกมีกลิ่นอายของอาหารจีนได้ ไหวพริบของเขาก็คือเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ตัดสินใจว่าทำไมเขาถึงเลือกใช้เหล่าเกาเหเลียงแทนไวน์ที่มีอยู่มากมาย ดูท่าเขาคงจะนึกถึงเธอที่คุ้นเคยกับอาหารจีนเลยตั้งใจทำรสชาติแบบนั้นออกมา

"ยังนึกถึงคนกินเหมือนเดิมเลยนะ"

เป็นคำพูดที่มีหลายอย่างถูกละเอาไว้ แต่มินจุนเข้าใจว่าทำไมโคลอี้ถึงได้พูดแบบนั้น เขาตักเอ็นหอยของโคลอี้กินต่อโดยไม่พูดอะไร โคลอี้บอกว่ามันเป็นรสชาติเดิมๆ แต่ความจริงไม่ใช่ สูตรอาหารไม่ได้มีอะไรแตกต่างไปจากตอนนั้นก็จริง แต่รู้สึกได้ถึงความชำนาญที่มีมากขึ้น

"มีกลิ่นไฟชดขึ้นนะ ในแบบที่ไม่มากเกินไป ความหนึบของเอ็นหอย ขึ้นอยู่กับตัววัตถุดิบมากกว่า ก็คงไม่มีอะไรจะติ ความเข้มข้นของซอส กับาลานซ์กับเอ็นหอยพอดี ฝีมือดีแบบนี้ยังจะบอกว่าตัวเองไม่พัฒนา อีกเหรอ โคลอี้"

"ไม่ใช่คำชมที่ตั้งใจเค้นออกมา แต่มันเป็นคำชมจากใจจริงๆ อย่าง โคลอี้น่าจะเรียกว่าความสามารถเพิ่มขึ้น เพราะอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ เอื้ออำนวยด้วย อย่างเมื่อก่อนทำได้แค่พัฒนาฝีมือยามว่างระหว่างที่ เรียนมหาวิทยาลัย แต่ตอนนี้ไม่เพียงแต่ทำอาหารกินเอง ยังต้อง ทำอาหารเพื่อถ่ายรายการอีกด้วย แต่ก็ไม่แปลกที่โคลอี้จะรู้สึกว่าการ ความสามารถของตัวเองหยุดอยู่กับที่ เพราะเพื่อนๆ ที่อยู่ใกล้เคียงอย่าง คาย่า แอนเดอร์สัน มินจุน รวมถึงมาร์โค ฝีมือพัฒนาไปมากจน เทียบไม่ได้กับเมื่อก่อน

"พวกนายเก่งจริงๆ ทั้งนาย คาย่า แอนเดอร์สัน มาร์โค...แล้วก็ คนอื่นๆ ด้วย"

"เธอเองก็เก่งเหมือนกัน"

"รู้มั๊ยว่าทำไมฉันถึงได้บอกว่าพวกนายเก่ง"

มินจุนส่ายหน้า โคลอี้จึงยิ้มเล็กน้อยแล้วมองมือของตัวเองราวกับ กำลังย้อนคิดกลับไป

"เพราะพวกนายไม่ได้คำนวณชีวิตของตัวเอง ถ้าต้องการหรือ อยากทำอะไรก็จะพยายามทำโดยไม่หันกลับไปมองอะไร สำหรับฉัน มันทำได้ยากนะ ลองเทียบอันนี้ ลองเทียบอันนั้น แล้วค่อยเลือกทาง ที่คนอื่นคิดว่าน่าจะดีที่สุด นั่นแหละปัญหา มองจากมุมมองของคนอื่น"

"เพราะไม่ได้มองจากมุมมองของเธอแหละ"

"อ้อ การใช้ชีวิตด้วยความถูกต้อง สุดท้ายมันก็ไม่ใช่วิถีชีวิตของฉัน"

เพราะมีสิ่งที่คุณต้องการ มีสิ่งที่คุณอยากทำ ก็เลยอยากจะทำรายการ
นะ รู้สึกว่าถ้าขึ้นทำต่อไปก็คงจะได้ใช้ชีวิตคนละแบบกับที่เคยคิด
เอาไว้"

มินจุนเข้าใจคำพูดของโคลอี้ดีกว่าใคร เพราะครั้งหนึ่งเขาเองก็เคย
ใช้ชีวิตด้วยการคิดคำนวณแบบนั้นมาก่อน ความจริงคนมากมาย
บนโลกก็ใช้ชีวิตด้วยการคิดคำนวณ และชีวิตที่ยึดติดกับการคิดคำนวณ
ก็ไม่เคยทำให้ฝันเป็นจริง เพราะความฝันไม่สามารถเปลี่ยนเป็นตัวเลข
ได้ ในเมื่อไม่สามารถกลายเป็นตัวเลขได้ การใช้ชีวิตด้วยการคำนวณ
ทำให้ตัวแปรที่ไม่ทราบค่าอย่างความฝันเป็นได้แค่จำนวนจินตภาพ
เท่านั้น กว่าที่คุณค่าของจำนวนจินตภาพก็ใช้เวลานานเหลือเกิน
มินจุนนั่งบนขอบเคาน์เตอร์ทำอาหารแล้วพูดว่า

"ฉันเอาใจช่วยนะ ไม่ได้เอาใจช่วยเพราะว่าเป็นเธอ แต่เป็นเพราะ
การตัดสินใจครั้งนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้อง"

"กลัวว่าพอเวลาผ่านไปจะมานั่งคิดว่าไม่น่าทำเรื่องทำทนายที่
ไร้ความหมายแบบนั้นเลยนี่สิ"

"ถ้าล้มเหลวก็อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่ถ้าเราไม่ถอดใจก็ไม่มีทาง
ล้มเหลวหรอก เพราะการล้มเหลวมันก็คือตอนที่เราถอดใจ และฉันก็
รู้จักเธอ เธอเหมาะกับความสำเร็จมากกว่าความล้มเหลว"

"เคยทำให้ฉันล้มเหลวอย่างเจ็บปวดที่สุดมาแล้ว จะมาบอกว่าฉัน
เหมาะกับความสำเร็จอย่างงั้นหรอ"

"ซีเลนนี่นะ"

"บอกแล้วไง ทำงานด้านทีวีทำให้คนเราหยาบกระด้างขึ้น"

โคลอี้พูดไปยิ้มไป มินจุนจึงยกมือขึ้นลูบแก้มตัวเองแล้วหันไป
ทางอื่น แต่โคลอี้พูดถึงเรื่องนั้นได้ด้วยน้ำเสียงผ่อนคลายแบบนั้นก็รู้สึก

ว่าความเคอะเขินระหว่างเขาสองคนดูเหมือนจะลดลงแล้ว โคลอี้พูดต่อด้วยเสียงเรียบๆ

"พอลองมาคิดดู ที่ผ่านมานั้นอาจจะมัวแต่ยึดติดกับความสำเร็จและความล้มเหลวมากเกินไปก็ได้นะ แต่ตอนนี้แค่อยากทำอะไรที่ตัวเองอยากทำ ไม่ใช่คิดแบบแบ่งขั้วว่าขาวหรือดำ แค่วิถีชีวิตด้วยการเดินตามความฝันของฉัน"

"ฉันรู้ว่ามันเป็นความรู้สึกแบบไหน และมันก็เป็นความคิดที่ดี"

"อืม ขอขอบคุณนะมินจูน"

โคลอี้ยิ้ม พอเห็นรอยยิ้มนั้น มินจูนเองก็ยิ้มออกมาโดยไม่รู้สึกเกร็ง และเขาก็ชอบที่มันเป็นแบบนี้ ช่วงเวลาที่น่าอัศจรรย์หายไป เหมือนความสัมพันธ์จะกลับมาดีแบบเมื่อก่อนอีกครั้ง ทั้งสองคนเพลิดเพลินกับบรรยากาศที่อบอุ่นแบบนั้นอยู่ครู่หนึ่ง แม้จะยังไม่สามารถเรียกว่าเป็นมิตรภาพที่บริสุทธิ์ได้ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่วันนั้นคงจะมาถึงสักวัน สิ่งที่ทั้งสองคนสามารถทำได้ตอนนี้ก็คือกินอาหารให้หมดโดยไม่พูดอะไร

ตอนที่ไม่มีเหลืออาหารแล้วโคลอี้ก็ถามออกมาว่า

"แล้วคิดจะออกจากโรสไฮส์แลนด์จริงๆ เหรอ"

"ถ้าให้ตอบตอนนี้ก็คงยังหวั่นๆ แต่ฉันได้รู้อะไรบางอย่างมาเมื่อไม่นานนี้ สักวัน..."

มินจูนมองออกไปไกลๆ ก่อนจะถอนหายใจแล้วพูดว่า

"ฉันคงจะออกมาจากโรสไฮส์แลนด์"

ไม่ใช่เพราะกลัวการต่อสู้กับจูน และไม่ใช่เพราะเรเชลไม่ยอมหันมามองตัวเอง แต่เป็นเพราะความโลภของมินจูนล้วนๆ ไม่รู้ว่ารู้สึกแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่เขาไม่รู้สึกเพียงพอกับการเป็นตัวแทน

ของใคร นิสัยของเขาเหมาะที่จะเป็นคนที่สร้างวัฒนธรรมบางอย่างขึ้นมาเองมากกว่าเป็นผู้สานต่อ

"ฉันชอบโรสโฮสต์แลนด์ ไม่สิ น่าจะเรียกว่ารักก็ได้ แต่ถ้าถามว่าฉันสามารถทุ่มเททั้งชีวิตของฉันให้โรสโฮสต์แลนด์ได้รึเปล่า บอกตามตรงฉันคงตอบว่าไม่ได้ ฉันอยากจะมีป้ายร้านของตัวเอง อยากแขวนป้ายชื่อที่ตัวเองเลือกในร้านอาหารของตัวเอง ฉันเคารพอาจารย์เรเชล และก็เคารพกับการที่อาจารย์เรเชลฝันในตัวฉันด้วย แต่ว่า..."

อยู่ๆ สายตาของมินจุนก็ดูหม่นหมอง แล้วไม่นานก็พูดขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเด็ดขาดว่า

"ฉันไม่คิดจะเอาความฝันของอาจารย์เรเชลมาเป็นความฝันของตัวเอง"

พื้นเพองเริ่มจะเดินสวนทางกันแล้ว

"ได้ข่าวของร้านสาขาใหญ่มารึเปล่า"

"ครับเซฟ จากข้อมูลที่ได้ ร้านที่สาขาเวนิสซ่อมเสร็จเรียบร้อยแล้ว นานแล้วครับ แต่ไม่เห็นจะมีการเตรียมตัวเปิดร้านเลย"

"ไม่เตรียมตัวเปิดร้านนั่นหรอ"

จุนเล็กคิดว่าข้างหนึ่งไม่เข้าใจว่าถ้าซ่อมแซมเสร็จเรียบร้อยแล้วทำไมถึงยังไม่เปิดขาย จุนยงก็ขึ้นมาเคาะโต๊ะ และถามคำถามขึ้นมาอีก

"แล้วเรื่องข่าวลือละ เป็นไงบ้าง"

"ปล่อยข่าวออกไปแล้วว่าข่าวลือที่ว่าโซมินจุนอาจจะเป็นผู้สืบทอดกิจการเป็นแค่ข่าวลือที่ไม่มีมูล"

"ต้องค่อยเป็นค่อยไปนะ เพราะถ้าคนพากันสนใจเรื่องเด็กคนนั้น

มากเกินไปก็อาจจะกระทบเป้าหมายของฉันได้"

จุนรู้สึกปวดหัวจึงยกมืออีกข้างขึ้นมากดที่ขมับตัวเอง ผู้จัดการมองดูภาพนั้นโดยไม่ได้พูดอะไร จุนยิ้มเศร้าๆ และมองเขา

"ฉันดูใช้ชีวิตเหนื่อยมากเลยใช่ไหม"

"ถ้าให้พูดตรงๆ ก็ใช่ครับ ตอนนี้ตัวตนของเซฟจุนก็ออกจะชัดเจน แม้ว่าไม่นานมานี้เซฟมินจุนจะเป็นที่รู้จักของผู้คน แต่นั่นก็เป็นในหมู่ของคนทั่วไป ถ้าเป็นในหมู่ของพวกนักชิมอาหารเขาเทียบกับเซฟจุนไม่ได้เลย ทำให้ถึงได้ระวังขนาดนั้นครับ จากที่ผมดู แค่ทำงานของเซฟจุนไปตามปกติ ตำแหน่งเจ้าของโรสโฮสแลนด์ก็คง..."

"โลกนี้ไม่มีของฟรีหรอกนะ"

จุนพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา เธอมองมือของตัวเอง มือที่มีทั้งแผลมีดบาดและแผลไฟลวก

"เพราะมีแผลพวกนี้ฉันถึงได้มีความสามารถในการทำอาหาร เวลาจะได้อะไรมาฉันก็ต้องเตรียมตัวมากเท่านั้น ต้องจ่ายตามคุณค่าของมัน ครั้งนี้ก็เหมือนกัน ถ้าไม่ทำอะไรเลยก็ไม่มีทางได้มา ฉันไม่ใช่จิ้งจอกที่ได้แต่รอให้พวกงู้นตกลงมาแล้วสุดท้ายก็ถอดใจ ปล่อยให้ตัวเองว่ามันคืองู้นเปรี้ยว ถ้าอยากกินงู้นฉันก็จะซื้องู้นนั้น แล้วถ้ามันอร่อยมากฉันก็คงจะซื้อต้นของมันมาปลูกเอง"

ผู้จัดการไม่สามารถตอบอะไรได้ มีหลายครั้งที่ความทะเยอทะยานของจุนดูเยือกเย็นและงดงาม แต่บางครั้งมันก็ดูเศร้ามากด้วยเหมือนกัน ตอนนั้นเองเสียงโทรศัพท์ของจุนก็ดังขึ้น จุนมองผู้จัดการและยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหู

"ฮัลโล"

"ฉันเดาอะ ไม่ได้คุยกันนานเลย"

"นานมากจนรู้สึกแปลกเลยละ คิดว่าคุณจะเกลียดฉันแล้วซะอีก หรือว่ามีเหตุผลบางอย่างที่จำเป็นต้องโทรหาคนที่ตัวเองเกลียด"

"ผมไม่เคยเกลียดคุณหรอก ทั้งตอนที่เราเคยคบกัน และก็ตอนนี้"

"คุณคงไม่ได้โทรมาเพื่อจะชวนคุยเรื่องในอดีตหรอกมั้ง ถ้าฉันมีอะไร เราไม่ใช่คนที่โทรหากันโดยไม่มีเรื่องอะไร"

"ยังเย็นชาเหมือนเดิมเลยนะ"

"ถ้ายังไม่เข้าเรื่องจะวางแล้วนะ ฉันไม่มีเวลามาคุยเล่นด้วย"

คำพูดที่ตัดบทด้วยความเย็นชาทำให้เดฟเสียบไปพักใหญ่ และไม่นานก็ได้ยินเสียงที่เย็นชาของเดฟพูดขึ้นมาว่า

"ผมรู้ว่าตอนนี้คุณกำลังระวังมินจุน"

"แล้วไง"

"อย่าเป็นแบบนั้นเลย มินจุนไม่ใช่คนที่จะทำอันตรายคุณหรอก"

"ไม่ได้ระวังตัวเพราะคนหรอก แต่ระวังเพราะสถานการณ์ต่างหาก"

"ผมรู้ว่าคุณขึ้นมาถึงตรงนี้ได้ยังไง และรู้ว่ากลัวเพราะอะไรด้วย แต่ลองเชื่อใจอาจารย์เรเชลดูหน่อยดีมั้ย ถ้าคุณมีคุณสมบัติ ท่านจะต้องให้ในสิ่งที่คุณต้องการแน่ๆ"

"ฉันเชื่อในตัวอาจารย์ แต่ไม่เชื่อใจตัวเองต่างหาก"

คำพูดที่คิดไม่ถึงทำให้เดฟพูดอะไรไม่ออก จุนหลับตาแล้วพูดความรู้สึกของตัวเองออกมาด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์

"ถึงต้องเตรียมตัวไว้ ถ้าน้ำตากับหุ่นไม่สวาก็ต้องแต่งตัวให้มันดูหิวรา ตัวเองจะได้รู้สึกแย่น้อยลง ก็แค่อยากจะใส่เสื้อเพิ่มอีกชั้น"

"คุณจะใส่เสื้อเพิ่มอีกชั้นมันก็ไม่เป็นไรหรอก แต่ถ้าพยายามจะถอดเสื้อของคนอื่นเพียงเพราะอยากให้อาจารย์เรเชลมองเห็นล่ะก็ ผมคงนั่งมองอยู่เฉยๆ ไม่ได้"

"ไม่อยู่เฉย? คิดว่าจะทำยังไงล่ะ"

"มีเหตุผลเดียวที่คุณไม่คิดจะวิ่งตัวเรื่องผม เพราะผมไม่มีความ
ทะเยอทะยาน คุณรู้ว่าผมไม่สนใจตำแหน่งเซฟที่ทำหน้าที่ดูแล
โรสโฮล์แลนด์ทั้งหมด แต่ถ้าคุณล้ำเส้นแล้วทำให้อาจารย์ไม่สบายใจ
ถึงเวลานั้นคุณจะต้องระวังผมมากกว่ามินจุนแน่ๆ"

"นี่กำลังขู่ฉันเหรอ"

"ที่พูดก็เพื่อตัวคุณเองนะ"

"น่าซึ่งใจจริง? แค่นั้นนะ ต่อไปหวังว่าคงไม่ต้องรับสายจากคุณอีก"

จุนวางสายแล้วโยนโทรศัพท์ลงบนโต๊ะด้วยความหงุดหงิด
ผู้จัดการที่สังกัดท่าทางของจุนอยู่จึงพูดขึ้นมาด้วยความระมัดระวังว่า

"ไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับ"

"เป็นสิ"

ไม่ว่าจะเป็นน้ำตาหรือความโกรธ รอบดวงตาของเธอก็แดงก่ำ
เหมือนมีบางอย่างกำลังพลุ่งพล่านอย่างเห็นได้ชัด จุนเหลือบเห็น
ผู้จัดการทำท่าอึกอัก เลยกยกมือทั้งสองขึ้นมาปิดตาและพูดว่า

"ออกไปได้แล้ว ไปลองสืบดูหน่อยว่าช่วงนี้สื่อและข่าวต่างๆ
พูดถึงร้านสาขาของเราว่ายังไงบ้าง แล้วก็ข่าวเกี่ยวกับตัวฉันด้วย
รวมถึงที่พูดกันในไซเชียล"

"รับทราบครับ"

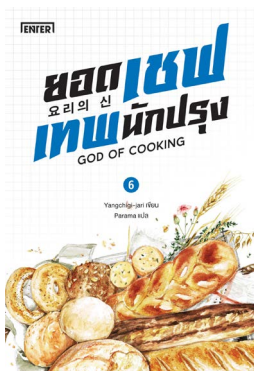
พอผู้จัดการออกไปจากห้อง ความเงียบก็เข้าปกคลุม จุนจึงพิมพ์
ในความเงียบว่า

"เดฟ ฉันไม่ถอดเสื้อผ้าคนอื่นหรอก ไม่ถอด"

เพราะเธอจะแต่งตัวให้สุภาพจนไม่จำเป็นต้องทำแบบนั้น ไม่ว่าใคร
ก็ไม่มีทางเทียบได้ จุนเอามือที่ปิดตาอยู่ออก ตาที่เคยแดงกลับมา

เป็นปกติเหมือนไม่เคยแดงมาก่อน เธอไม่มีเวลามานั่งเสียน้ำตา ไม่มี
เวลามาหลับตา เบิกตากว้างแล้วมองไปที่ทางข้างหน้าเถอะ เพราะ
ทางสายนั้นมันอันตรายและยากลำบากเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5659->